

Et tilfeldig møte.....???

Livet består av uttallige tilfeldige møter. Mange av disse møtene går oss hus forbi, andre uthever seg litt mer, alt ettersom hva det gjelder og hvilken form man selv er i der og da.

Jeg vil gjerne dele en helt spesiell tilfeldighet med dere. Jeg husker til og med været den dagen. Det var vår, ikke direkte varmt, men sol. Hjemme hos oss var det likevel mer som en regntung høstdag. Stemningen var tung, smilet langt borte og slik hadde det faktisk vært en god stund.

Et google søk var det som måtte til. Navnet BRiS dukket opp på skjermen og nummeret som stod oppført ble ringt og en avtale ble gjort. Noe senere dukket to nølende og ganske skeptiske mennesker opp til avtalt time, - og ble mer enn positivt overrasket!

I forbindelse med saken vår hadde vi kommet i kontakt med flere organisasjoner og ingen gjorde noe som helst for verken å lette eller veilede oss videre. Men i det vi kom inn døra på BRiS, ble vi møtt med ikke bare ett men flere smil og vi følte oss virkelig velkomne. Selv jeg som pårørende ble tatt på alvor og tatt hånd om mens min kommende mann forsvant inn på et annet rom. Uavhengig av hverandre snakket vi om diverse følelser og ting vi syntes var tungt i øyeblikket. Jeg kan med hånden på hjertet si at de 60 min er noen av de mest begivenhetsrike minuttene i mitt liv! Da vi dro derfra var jeg i bedre stemning. Vi vendte tilbake, gang på gang. Ikke en eneste gang ble vi oversett, problemene undervurdert eller latterlig gjort. Alle spørsmål ble besvart med forståelse og i detalj! Tårer ble godtatt, smil ble lokket fram og følelse av trygghet ble etablert. Der vi før famlet i blinde, følte vi nå at lyset ikke var så langt unna som først antatt.

Takket være disse fantastiske menneskene har vi nå en noe lettere hverdag. Vi føler at de hjalp oss å ta tak i riktig ende så vi får belyst det som skygger over lykken. Disse flotte menneskene ga av seg selv og oppmuntret dermed oss å gjøre det samme. Jeg snakker for oss begge der jeg sier at det er slike folk som gir oss troen tilbake på menneskeheten. I en hverdag der svik, bedrag og løgn har blitt vanlig hverdagskost, er det ubeskrivelig herlig å snuble over nettopp de som beviser at medmenneskelighet fortsatt eksisterer!

Tilfeldighetene kan være knusende men de er også av det positive slaget i ny og ne. Tilfeldigheter kan inneholde den gnisten som skal til for at håpet skal kunne gro igjen. Det tapte håpet trenger ikke være begravd for evig og alltid. Enkelte ganger skal det faktisk ikke så alt for mye til før det viser seg igjen. Vi må bare tillate at det viser seg og godta at håp kan føre deg til neste kapittel av livet ditt.

Tillat at andre bryr seg om deg. La dem som er glad i deg, få lov til å være lei seg på dine vegne. Ikke ta ifra andre håpet når de trøster seg selv mer enn deg når de sier: **"det finnes alltid et håp"**. Selv om kanskje ikke du tror på det der og da, trenger ikke det å gjelde resten av befolkningen. Ha det i bakhodet at det kommer en dag da nettopp du også begynner å se håpet glimte til i det fjerne.

Knuste håp og drømmer kan vise seg å være den asken som ga næring til alt det vidunderlige som kom etter katastrofen.

Hilsen Sara